

**Drugo hodočašće Hrvatske kopnene vojske na
Udbinu, 11. rujna 2017., ponedjeljak. Propovijed,
Jure Bogdan, vojni ordinarij**

Draga braćo i sestre

Poštovani i dragi vjernici

1. Radost je uvijek slaviti euharistiju, lomiti i dijeliti Božju riječ i kruh za život vječni na gozbi ljubavi Gospodnje. Otvaramo se poticajima Božje riječi koja nas vodi i usmjerava. U svjetlu Božje riječi prepoznajemo vlastite korake i život, same sebe; slabosti i grješnost kojih valja biti svjestan kako bi se u nama probudila žeđa za milošću. A svako euharistijsko slavlje, svetkovanje upravo je izraz čovjekove žeđi za Bogom i njegovom milosti i ljubavi. Zahvalno slavimo Božju neizrecivu ljubav očitovanu nama ljudima po najvećoj žrtvi njegova jedinorođenog Sina. On sama sebe predade za nas, kao otkupninu za naše grijeh; dade sve, svoj život da bismo živjeli. Euharistija, sveta misa, je spomen-čin otkupljenja. Ona je zajedništvo ljubavi nesavršenih i grješnih ljudi s Bogom. Euharistija je susret i uvijek uključuje radost onih što se susreću. Sveta misa je potreba, koja se ne može zamijeniti ni jednim događajem koji se danas nudi; nema takva sadržaja koji može ispuniti srce i prožeti naš život, dati nam snagu i biti poticaj kao što

čini sveta misa, preobrazba života i osobe. Ništa ljepše ni poticajnije ne možemo čuti od Božje riječi koju slušamo i o kojoj razmišljamo, a koja prodire u dubinu našega bića i oblikuje nas, mijenja. Nema većega lijeka ranjenoj duši i slomljenu srcu od zajedništva s Isusom u svetoj pričesti; On je liječnik koji dođe izliječiti sve što je bolesno, učvrstiti sve klonule, ohrabriti i osnažiti preplašene i slabe, sebe daje kao hranu.

Evo poticaja za čežnju neprestanoga zajedništva s Bogom koje se nikada ne smije pretvoriti u običaj i povremeni dolazak. Vjera se hrani i jača na koljenima, pred Božjom svemoći i dobrotom, ne u uspravnu i ponosnu držanju, u dokazivanju vlastite veličine bez Boga.

2. Naša se radost danas posebno prelijeva zbog zajedništva hrvatske kopnene vojske na hodočašću u crkvu Hrvatskih mučenika na Udbini. Ohrabrujuće je i razlogom ponosa da se tražilo načina kako u okviru već bogatoga i zgusnutoga rasporeda hodočašća i obilježavanja pronaći mjesta i za hodočašće u Udbinu. Ove smo godine tu samo dva dana nakon nacionalne proslave dana Hrvatskih mučenika.

Ovdje smo da bismo se u spomenu na Isusovu ljubav koja je raspeta na križu, posvjedočenu vjernošću i krvlju hrvatskih mučenika, osnažili i ohrabрили pred onim što doživljavamo, što nas snalazi i čeka, da vidimo dalje i

bistrije – da izoštrimo poglede uma i srca, skinemo terete s duše.

Treba nam svjetla i snage. Gladni smo ohrabrenja, žedni smo dobrote i pravednosti, istine, iskrenosti i ljubavi. Bog je ljubav i pruža ljubav onima koji ga ljube; šalje one koji ljube onima koji Njega ljube. Ne ostavlja Bog nikada onih koji su vjerni i ispunjeni ljubavlju.

Došli smo na sveto hrvatsko tlo s kojega se k nebu uzdiže spomen-crkva svehrvatskih stradanja. Snažni su i nesmiljeni vjetrovi ljudske okrutnosti ovdje lomili slabašne grane na kojima je tek trebalo čekati urod, i jednakom jačinom stresali već prispjele plodove s tisućljetnih stabala. Ovdje je zemlja preoravana oružjem, a ne marnim rukama i brižno oruđem, zalijevana je krvlju i suzama namjesto znojem i kišom. Ali je sjeme Božje riječi palo na plodno tlo i urodilo stotrukim plodovima. Nebrojani su ovdje mučeničkom krvi zapečatili svjedočenje za Krista, dali živote za *krst časni i slobodu zlatnu*. Tako su ostali svijetao primjer ljubavi prema Bogu i domovini.

3. Što je to tako snažno i veliko za što vrijedi i svoj život založiti?

Ljubav i vjernost idu skupa. Nema ljubavi bez vjernosti. Ljubiti svoju domovinu znači biti vjeran domovini, odan do kraja, bez sustezanja. Prigodne i svečano izgovorene riječi «Domovini vjeran» govore o ljubavi i vjernosti vojnika

prema domovini kojoj služe i podređuju svoje sposobnosti, snagu, život i sve što imaju. Temeljna i najveća obveza svakoga vojnika je služiti svojoj domovini, ljubiti je, čuvati, biti joj vjeran i kada to traži najveću žrtvu, po cijenu života.

Ovo nas vojno hodočašće na svetome hrvatskom tlu podsjeća na tu neraskidivu povezanost. Došli smo tražiti snagu i blagoslov, nadanjivati se primjerima vjernosti i ljubavi da bismo ostali vjerni.

Dok promišljamo o vjernosti domovini poticajne su nam i vrijedne riječi mađarskoga pjesnika i političara iz 19. stoljeća: «Komu u srcu ne živi domovina, taj se svugdje može smatrati prognanikom, u duši mu je praznina koju ne ispunjava nikakva stvar, nikakvo osjećanje» (Ferenc Kölcsey).

Vjernost je uvijek na kušnji i treba je potvrđivati. Treba ostati vjeran dokraja. Nitko ne voli nevjerne. Nevjera boli i ostavlja duboke rane. Vjernost traži odvažne i ustrajne, koji se lako ne pokolebaju. Vjeran ne može biti tko je labilan i nesiguran u sebe i u druge, čiji je život od paučine ispletena mreža krhkih uvjerenja, planova, ideja, nada, ciljeva i ideala, i koju je lako potrgati. Naš život mora imati čvrst oslonac, a ne maglovite i nejasne obrise, lažne nade i obmane.

Previše je onih koji su se iznevjerili u ljubavi prema domovini, zamijenivši ljubav prema domovini ljubavlju prema sebičnim interesima. Susrećemo se s različitim oblicima nevjernosti i trgovačkoga mentaliteta i s najvećim svetinjama. I to nas boli. Ali povrh svega, nadahnjujemo se i ohrabrujemo primjerima onih koji su sve dali za Domovinu, ne tražeći ništa zauzvrat. Takvi su posve drukčiji odraz zrcala u kojemu se trebamo svaki dan ogledati.

4. Obličje hrvatskih mučenika kojih se spomen ovdje časti dotjerivano je mukotrpnim i ustrajnim nastojanjima, usklađivanjem s Božjom riječi i temeljnim vrijednotama bogoljublja, čovjekoljublja i domoljublja. I sve iz vjere koja uvijek gleda u otvoreno nebo, a ne u zatvoreni i začarani krug komadića zemlje koji nam je povjeren. Iz vjere koja vidi Sina Čovječjega proslavljena gdje sjedi zdesna Ocu na prijestolju i prima one kojima je pripravljeno mjesto u Kraljevstvu o kojemu je govorio i pozivao sve da mu budu vjesnici i dionici, gdje vladaju istina, ljubav, pravednost, vjernost i mir.

Od nas se ne traži mučenička smrt ni prolijevanje krvi za vjeru, ali je naša trajna obeza svjedočiti, biti svjedocima Radosne vijesti spasenja, svjedoci svoga krštenja, ljubavi prema Bogu i ljudima, prema svojoj domovini. Itekako se od nas traži čuvanje naših svetinja od svakoga oblika

gaženja i obezvrjeđivanja, zaštite života i ljudskoga dostojanstva gdje god je ugrožen, svetosti obitelji, bez obzira na sve veću pobunu i viku, škripanje zubiju s raznih strana.

Molimo Gospodina da nas oslobodi svake površnosti, skučenosti, plitkoće i zamućenih pogleda koji su štetni i pogubni, posebice duha relativizacije i ravnodušnosti.

Isus je za svoga zemaljskog života iskusio svu ljepotu, ali i bijedu čovječnosti; siromaštvo, nesigurnost i strah, bez doma i mjesta *gdje bi glavu naslonio*. Otuda snažno upozorenje kako nijednom čovjeku nije na zemlji trajno i stalno mjesto, jer je ovo samo prolazno, za neko određeno vrijeme. Naša je domovina na nebesima, u vječnosti kod Oca, a Isus je došao pripremiti nam mjesto. Naša zemaljska domovina, Lijepa Naša, koliko god je lijepa i ponosni smo na njezinu ljepotu, samo je predokus buduće domovine na nebu. O njezinoj ljepoti sve govori; more i planine, njive i šume, nebo i sunce. Vjetar stoljećima šapuće i poziva na ljubav prema miloj i *junačkoj zemlji*, dokle god nam *živo srce bije*.

Povjerena nam je na čuvanje i sveta je obveza svakoga od nas čuvati je i dati sve što može za nju, jer i ona nam daje sve.

Ovo naše promišljanje završavamo stihovima Frana Mažuranića:

Oni

*Sagnite glave i pođite šutke
Prignuto, tiho, tom ulicom tamnom
Tiho, na prstima, pođite za mnom.*

*Ja ću vas vodit kroz ugare puste.
Vodit duž staza, duž beskrajnih cesta
Vodit kroz šume, kroz šikare guste,
Vodit do jednog samotnog mjesta.*

*Tamo je groblje, jednostavno, skromno,
Križevi strunuli; nema ih više,
Samo su humci još svrstani pomno
Napukli, rahli od vjetra i kiše.*

*Nikada ovdje ne pale se svijeće,
Niti tu za njih kad zvone se zvona,
Priroda sama tu postavlja cvijeće,
Tužne im grobove kiti tek ona.*

*Nemojte gazit stog svježu još travu,
Ona iz krvi je niknula njine.
Gledajte šutke i sagnite glavu,
Odajte počast u znaku tišine.*

*Tu su još brazde, tu lijevci su sivi,
Ovud čelik je orao zemlju,
Ovdje u vatri su stajali divi,
Danas što ispod tih humaka drijemlju.*

*Oni su mrtvi - al' priđite bliže;
Vidite tračak taj blijedi i fini;
Čudno to svjetlo, što s groba se diže;
To IDEALI su besmrtni njini.*

*Vidjeli ste ih - te turobne humke;
Rake heroja,*

*Što mrijeti su znali.
Pođite sada, al' pođite šutke!
Znajte da oni i za vas su pali...*